

SOKOLÍK

NAŠE BUDOUCNOST

NAŠE PŘÍTOMNOST

UFO
nad Mníchovem

Slovo starosty

Milé sestry a milí bratři,
je ukvapená doba. Ve škole mě ještě
neučili, co je tranzistor, laser
nebo počítač. Dnes máme
digitální televizi a komuni-
kujeme internetem.
Techniku jsme povětšinou
zvládli, ale dokázali jsme
zvládnout i klid v duši?
Přizpůsobili jsme se, my
postarší, nynější globální
době? To a mnoho dalších
civilizačních zauzleníl
musíme každý den řešit,
většinou podvědomě, neboť
na nic nemáme čas.
Přemýšlel jsem, jestli my lidé jsme
nuceni žít ve „společenství“ nebo máme
být samotáři. Dle studií jsme čím dál
více individualisté, a proto potřebujeme

pro klid duše více a více poradců a psy-
chologů. V Sokole se snažíme vystupo-
vat jednotně, a přesto být individualisté,
jsme si rovni, tykáme si a oslovujeme
se sestry a bratře. Tou rovností myslím
každodenní styk, tou individualitou
schopnosti a nadání každého jednot-
livce. Každá organizace je tedy tak
dobrá, jak jsou dovední a talentovaní
její členové. Mezi mnoha zdatnými
sestrami a bratry naší jednoty je
i čerstvý nositel nejvyššího německého
i českého vyznamenání.
Bratře Ivane, já i celý Sokol Ti
gratuluje k získání těchto vysokých
poct jak Německé spolkové republiky,
tak České republiky.

Jan Trunčík
starosta TV Sokol Mníchov

Slavnostní večer a vernisáž výstavy k 35. výročí znovuzaložení mnichovské sokolské jednoty

35. výročí naší jednoty

Sokolské hnutí v Mnichově se může pochlubit více než stoletou historií. Dá se říci, že založením naší jednoty TV Sokol München v roce 1973 tu došlo k obnovení sokolské činnosti a k navázání na dlouhou tradici od roku 1866.

35. výročí vzniku naší sokolské jednoty jsme si připomněli 15. ledna 2008 slavnostním večerem v Českém centru. Tato společenská oslava byla zároveň i vernisáž naší výstavy, kterou jsme věnovali nejen uplynulým 35 letům činnosti naší organizace, ale i dějinám Sokola v Mnichově vůbec. Ke slavnostnímu večeru a k zahájení výstavy se vrací i následující reminiscence.

Reminiscence

Oslavy 35. výročí znovuzaložení Sokola v Mnichově jsou dávno za námi, zůstaly vzpomínky na hezkou oslavu, pocit uspokojení z dobře udělané práce a chuť do dalších akcí. Velmi nás potěšil zájem

o výstavu ze strany oficiálních představitelů i návštěvníků, kteří se na ni přišli do Českého centra podívat.

Zvláště mile nás překvapil dar, který nám za ČOS a SSS předal náčelník Miroslav Vrána. Z jeho rukou převzal náš starosta Jan Truncík vzácnou medaili Miroslava Tyrše, vydanou v roce 1932. Asi čtyři sta kusů těchto medailí přežilo válku zapané hluboko v zemi, aby se po roce 1990 znovu vrátily tam, kam původně patřily – do rukou České obce sokolské. Děkujeme panu generálnímu konzulovi Borůvkovi za zahájení výstavy a přečení zdravice, kterou nám při příležitosti našeho výročí zaslal prezident ČR Václav Klaus. Náš dík patří také Českému centru pod vedením pana Stechera za zapůjčení prostor a pomoc s organizací výstavy. Velmi nás potěšila návštěva bratra Zdeňka

Jiří Hofman s ředitelem Bavorského státního baletu Ivanem Liškou

Bidla z Basileje a již zmíněné delegace z Prahy.

Za nespočet hodin práce na výstavě děkujeme všem pomocníkům a především hlavním organizátorům – Ivanu Steigerovi a Jiřímu Hofmanovi. Naše dny už zase patří více současnosti než historii a bezděčně začínáme „sbírat materiál“ na výstavy další – po čtyřiceti či padesáti letech. A nebudme neskromní – třeba ještě o hodně později se naši pravnucci pousmějí nad úbory či účesy mnichovských sokolů z počátku jednadvacátého století.

Martina Korcánová

Tyršův Oetz 2008

Poté, co naše mnichovská jednota úspěšně zorganizovala tradiční sraz zahraničních sokolů v rakouském Oetz v minulém roce, byli letos s jubilejním 35. ročníkem na řadě zase „domáci“, tj. naši bratři a sestry z rakouské župy ve Vídni. Zřejmě i tento fakt, že tíha celé organizace tentokrát neležela na našich bedrech, přispěl také k tomu, že letošní mnichovská výprava rozhodně nepatřila k těm nejpočetnějším – do Oetz nakonec přijeli jen manželé Trunčíkovi, Ungerovi a Jirouskovi a v roli „sedmého Šmudly“ i pisatel těchto řádků.

Přestože letos vyšly pohyblivé svatodušní svátky už na první polovinu května, na nepřízeň počasí jsme si stěžovat nemohli. Po příjezdu nás přivítalo sluníčko s teplotami takřka letními, což v této době a v této horské oblasti vůbec nebývá obvyklé (naopak jsme si tady za těch 35 let často užili pěkné zimy i v mnohem pozdějším termínu). A navíc jsme tu letos díky časně jarní době mohli obdivovat i nádherné barvy rozkvetlých stromů. Jen jednou za celý pobyt si s námi počasí trochu zažertovalo, a to když nás v neděli večer od táboráku a ještě nedopečených buřtů náhle vyhnala prudká bouřka.

Určitým odškodněním za to, že jsme se na zbytek večera museli s hodováním a zpěvem uchýlit do stísněnějších prostor nedařlé restaurace, byl neopakovatelný pohled z okna na dvojité zářící duhu. I když by počet sedmi členů měl k sestavení vlastního volejbalového družstva teoreticky stačit, prakticky to však s ohledem na hráčský profil mnichovských účastníků možné nebylo, a tak v sobotním volejbalovém turnaji reprezentoval mnichovské barvy jenom autor tohoto článku, když si zahrál ve smíšeném mezinárodním družstvu s hrdým názvem Evropa 2008, sestaveném z hráčů všech zúčastněných zemí – Švýcarska, Rakouska, Německa i Česka.

O tom, že se opravdu jednalo o špičkový výběr, svědčí fakt, že toto mužstvo nakonec vybojovalo bronzové medaile, a to nejen díky silné divácké podpoře, ale především obětavým nasazením všech hráčů, kterým kompenzovali celkově menší sešranost týmu.

V neděli se větší část mnichovské výpravy vydala spolu s manželi Bystrickými z pařížského Sokola na menší túru do hor. Trasa výletu, kterou vymyslel Vašek Jirousek, vedla z Griesu u Längenfeldu údolím Sulztal k horské chatě s názvem Amberger Hütte. Až k ní jsme však nakonec nedorazili, protože kilometr před ní začala být cesta kvůli hlubokému sněhu dosti neschůdná, a tak jsme se vrátili na Sulztal Alm, kde jsme si udělali malou přestávku na zasloužené občerstvení. Po návratu do tábora nás ještě ten den čekalo každoroční zasedání Zahraniční obce sokolské, jemuž letos předsedal náš starosta Jenda Trunčík, zvolený do čela ZOS na loňské schůzi. Jednání v restauraci Piburger See se stejně jako v uplynulých letech zúčastnili i vysocí sokolští funkcionáři z Tyršova domu v Praze v čele s bratrem Bernardem, starostou České obce sokolské. Po skončení zasedání jsme se do stejných prostor zase brzy dobrovolně vrátili, když nás od táboráku vyhnala již zmiňovaná bouřka.

Pondělní program se odvíjel podle osvědčeného scénáře. Nejdříve se v sále základní školy v Oetzu konala bohoslužba za dr. Tyrše, kterou již několik let celebruje páter Bohuslav Švehla, náš český farář z Mnichova. Jeho zajímavé kázání, prokládané duchovními písněmi, které jsme si za doprovodu kytary všichni rádi zazpívali, protože jejich melodie byly na známé lidové nápěvy, jistě zanechalo povznášející pocity i v člověku, který do kostela normálně nechodí. K umocnění sváteční nálady potom vystoupil lidový taneční soubor DYKYTA z Přerova nad Labem. Muzika krásně vyhrávala, a tudíž nebylo divu, že při pohledu na radostně tančící mládence a děvčata v pestrých krojích začali mnozí sokolové v hledišti rytmicky tleskat a podupávat nohama. Po skončení kulturního programu jsme se jako každý rok vydali ve slavnostním průvodu proti proudu říčky Ache k místu, kde roku 1884 tragicky zahynul dr. Miroslav Tyrš. U jeho pamětních desek jsme položili květiny a minutou ticha uctili památku zakladatele sokolského hnutí. Zazpíváním české i slovenské hymny oficiální část sokolského setkání skončila, naše mnichovská výprava se s letošním Oetzem ještě rozloučila společným obědem v příjemném prostředí zahradní restaurace. Za těch 35 let se stala sokolská setkání v Oetzu hezkou tradicí, která každoročně skýtá možnost prožít svatodušní svátky uprostřed nádherné přírody a hlavně s příjemnými lidmi stejné „krevní skupiny“. Těšíme se tedy na Oetz 2009, který bude pořádat švýcarská župa. Doufám, že se na něm sejdeme ve větším počtu než letos, a proto již nyní provolávám: „Oetzu třikrát NAZDAR – ZDAR, ZDAR, ZDAR!!!“

Jaroslav Verner

* 6. 1. 1920
† 15. 5. 2008

Rozloučení se sestrou Alenou Benešovou

V nebeské tělocvičně...

K 25 letům trestu těžkého žaláře pro odbojovou protikomunistickou činnost byla před šedesáti lety odsouzena sokolka JUDr. Alena Ticháčková-Benešová. Surové výsledky brněnské STB, sadistické metody dodnes dobře známých vyšetřovatelů, rvačka s osmi estebáky u připraveného otevřeného okna, vymyšlená výpověď o spolupráci

s CIA ani soud s vyloučením veřejnosti sestru Alenu nezlomily. Odvolala se, ale jako právnička tušila, že ji nečeká nic lepšího. Sama z okna tedy nevyskočila – ale okénko ve značné výši nad věžeňským dvorem obehnané vysokou zdí a dráty trénované horolezkyni slibovalo možnost vydat v zahraničí svědectví o zvěrstvech, které páchal komunistický režim – a opravdovou svobodu.

Pomocí přátel, po večerním sčítání vězeňkyň, se improvizovaný plán odvíjel jako ve filmu. Vyšroubování žárovky, vypáčení okna, signály za zdí. Alena navázala trestanecký kabát na prádelní šňůru jako zátěž, přehodila jej přes zeď, bratr odvázal kabát a navázal horolezecké lano. Byť jí síly v tu chvíli selhaly, slanila jako blesk a po deseti dnech ukryvání a přemísťování po stodolách na jižní Moravě ji převedli přátelé do americké zóny Rakouska. Tam se JUDr. Benešová dovídá, že svým útekem unikla provazu...

Smrt ji šťastně dostihla až po šedesáti letech, po dlouhé nemoci na svobodě v Mnichově.

Byla to ona, kdo se svým mužem Vladimírem a bratrem Pejskarem (redaktory Rádia Svobodné Evropy) obnovil mnichovský Sokol, byla jednou z hlavních sil novin Svobodného slova a nakonec jejich vydavatelkou. Napsala naše první exilové sokolské stanovy, byla to ona, kdo nás přihlásil na německých úřadech, kdo vymyslel a vyjednal s obcí i farou první návštěvu mnichovských sokolů do Tyršova Oetzu.

Mnozí z nás ji poznali už jen jako obyčejnou jednatelku a cvičenku, účastnici všech zahraničních sletů, spojenkyni Marie Provazníkové. Někteří ji neznali už vůbec, v posledních letech do cvičení nechodila, ztrácela zrak. Ale kdysi nás učila chodit po vrcholcích Alp, hledala nám ty nejhezčí túry. Horským špičákem, který jí nikdy nechyběl, cepínem na ledovce, s nímž kdysi přešla hranice, nám jednou na Silvrettě ukázala horské růže, které nikdo z nás předtím neznal ani neviděl.

Chtělo by se nám jich hrst položit na hrob, ale zbývá nám jen, jak svrchu psáno, se jednou spolu sejít v té nebeské tělocvičně.

Ivan Steiger

Přijetí výboru na konzulátě V úterý 17. června 2008 se představil nově zvolený výbor naší sokolské organizace na Generálním konzulátu České republiky v Mnichově. Naši delegaci přijal zástupce generálního konzula Ivo Losman a celé setkání s ním proběhlo ve velmi přátelském duchu.

Před radnicí naši skupinku jedna ochotná mladá maminka vyfotila, takže na obrázku je výjimečně vidět i náš dvorní fotograf Jarďa.

Highlight sokolského roku 2008

byl bezpochyby náš výlet do stotisícové metropole českého severu – Liberce. Město se vyznačuje mimo jiné tím, že je rodištěm našeho místostarosty Zdeňka Hanzla.

A ten je na své rodné město velice pyšný, takže si zamlouval nám je ukázat. To jsme s radostí přivítali, a tak jsme se 4. července vydali na cestu. Dobrodružství začalo už při příjezdu do Liberce. Někteří účastníci zájezdu spoléhali při hledání hotelu U jezírka, kde jsme byli ubytováni, na své vybavení moderní technikou. Ale navigace však jednu z hlavních a nejdelších ulic Liberce neznala. Tato skutečnost vedla v dotyčných vozech mezi manželskými páry k diskuzím o možnostech moderní techniky a o individuálních schopnostech jejího praktického využití. Hotel nakonec všichni našli a po rychlém ubytování spěchali k budově liberecké radnice. Martina po krátké nepozornosti zjistila, že ztratila sokolskou šálku, ale ta už nebyla k nalezení, a tak jsme se ubírali do nitra radnice, kde byla naše mnichovská delegace mile přivítána zaměstnankyní radnice paní Charyparovou. Po oficiálním uvítání náměstkem primátora města Liberce panem Šírem v obřadní síni, zdravicích, výměně dárků a prohlídce reprezentačních

prostor jsme při přípitku setrvali v přátelském povídání. Na konec naší návštěvy jsme ještě směli vyšplhat na radniční věž a byli jsme odměněni překrásnou vyhlídkou na město a okolní Jizerské hory. Večer jsme strávili při dobré náladě v restauraci Svijanská, kde si hosté mohou pomoci „žiraf“ čepovat pivo sami přímo u stolu, což se setkalo u bratrů s velkým ohlasem.

Následujícího dne jsme se vydali do města, abychom si

prohlédli známé Divadlo F. X. Šaldy a jiné stavební památky. Většina staveb současného středu Liberce, dnes tak typických pro toto město, vznikla na rozhraní 19. a 20. století v novorenesančním a klasicistickém stylu a svědčí o tehdejší bohatství tohoto města.

Po této prohlídce jsme se tramvají dopravili do Hanychova pod Ještědem a vyjeli lanovkou na ještědský vrchol.

Pro zajímavost – na svahu Ještědu byla v roce 1909 postavena sáňkařská dráha, která se stala 1914 dějištěm vůbec prvního ME v jízdě na saních. Na tuto tradici navazuje 2009 MS v klasickém lyžování. Bohužel nám počasí nepřálo. Začalo pršet, a tak z očekávané vyhlídky na krásy Jizerských hor sešlo.

Proto jsme se po posezení v horské restauraci navrátili do města a opět se tramvají přesunuli do Vratislavic, rodného místa Ferdinanda Porsche. Zhlédli jsme jeho rodný dům a vyhledali tamější automobilové muzeum, jehož exponáty a historie zaujaly především pánskou část výpravy.

Večer jsme zažili i jednu nepříjemnou situaci, kdy jsme byli konfrontováni s naprostou neschopností a diletantským jednáním námi přivolaných příslušníků státní policie. Zcela nové zkušenosti pro lidi žijící v pohodovém prostředí bavorské metropole, kde příslušníci policie jsou občanům „přítelem a pomocníkem“. Proto bychom přáli naší staré vlasti do budoucna dobře vyškolenou a fungující exekutivu, která je pilířem demokracie a která by mohla být obyvatelstvu vzorem v chování a jednání. Ale zato v neděli nám při návštěvě zoologické zahrady opičák Olda připravil nej-

veselejší chvíle našeho zájezdu. Dnes už se nedá přesně zjistit, kdo si ve vzájemném laškování a předvádění začal, jestli to byl Zdeněk, nebo zmíněný opičák. Ale zážitek to byl opravdu jedinečný. A to

Strastiplný osud kostela i kláštera během komunistické vlády ukončil litoměřický kněz dr. Miloš Raban (přítel našeho pana faráře Švehly), který se po sametové revoluci vrátil z Německa do Čech. Díky neúnavnému úsilí se mu podařilo navrátit kostel jeho účelu a vybudovat zde Mezinárodní centrum duchovní obnovy, jehož je ředitelem. Vzpomínáme na dobrou oběd v nově zrenovovaných prostorách kláštera, který jsme si nechali chutnat v jeho milé společnosti, a přejeme mu v jeho konání i osobním životě vše nejlepší.

Jarda recituje svého oblíbeného Seiferta „Slyším, to co jiní neslyší, bosé nohy chodit po plyši...“ na prknech Divadla F. X. Šaldy.

V Hejnicích jsme se rozloučili a vydali na cestu domů. Bylo toho k vidění hodně a zážitků moc. Ale zhlédnout všechno jsme samozřejmě nemohli. Tak snad zase někdy příště... Já se každopádně těším na návštěvu unikátní liberecké neorokokové

i pro nás, ostřílené aktéry pondělních volejbalových klání, která jsou na nepředstavitelně komické situace vsutku bohatá.

Ale každá legrace někdy končí, a tak jsme si zabalili zavazadla a odjeli do poutního místa Hejnic, abychom si prohlédli skvost Jizerských hor – baziliku Navštívení Panny Marie s přílehlým klášteřem.

kavárny Pošta. Tu mám totiž slíbenou! Děkujeme Zdeňkovi za výbornou organizaci celého zájezdu (u nás má za 1+) a těšíme se na další společný výlet.

Jarka Unger

Osmdesátka bratra Vladimíra Beneše

Trochu to vypadá na aprílový žert, ale přesto je to pravda – 1. dubna 2008 připsal neúprosně plynoucí čas na bedra našeho nejstaršího aktivního člena Vládi Beneše již osmý křížek. Poblahopřáli jsme mu hned následující den, protože jsme se zrovna všichni sešli na valné hromadě naší jednoty. Martina Korcánová mu za nás za všechny předala krásnou kytici a starosta Jenda Trunčík jako překvapení cennou medaili od ČOS.

Vlastní oslavu Vláďových osmdesátin jsme si však nechali až na pozdější dobu, abychom mohli všichni v klidu posedět a při dobrém jídle a pití si vyslechnout zajímavá životní vyprávění našeho jubilanta. A tak jsme se nakonec sešli v sále Velehradu až těsně před letními prázdninami – ve středu 30. července. Byl to opravdu velmi krásný a podařený večer a budeme na něj jistě dlouho vzpomínat. Našemu oslavenci přejeme hodně zdraví, kopu dobré nálady i dostatek sil na naše cvičební pondělky, jichž se stále aktivně účastní. Myslím si, že si přitom každý z nás v duchu říká, že by chtěl být v osmdesátí také takhle fit...

Vláďo, zůstaň ještě dlouhá léta takový, jaký jsi!

Jaroslav Verner

SOKOL CUP MÜNCHEN 2008

Na přelomu září a října se v Mnichově konají nejen tradiční pivní slavnosti Oktoberfest, ale i v této době pořádá naše mnichovská sokolská jednota mezinárodní volejbalový turnaj s názvem Sokol Cup München. Náš turnaj sice nemá takovou dlouholetou tradici jako již zmíněný Oktoberfest, ale určitou malou tradici se nám založit podařilo – v roce 2008 jsme totiž sezvali zahraniční volejbalová družstva do Mnichova již počtvrté. Účastníci přijeli z různých míst Čech, Moravy i Slovenska, škoda jen, že se našeho turnaje nezúčastnili také naši sokolští bratři a sestry z Rakouska a Švýcarska. Ale i tak byl zájem vysoký, několik přihlášek jsme museli dokonce odmítnout, abychom nepřekročili hranici 18 družstev.

Vlastní volejbalový turnaj tentokrát probíhal o víkendu 4. 10. – 5. 10. 2008, ale většina přespolních účastníků se pochopitelně začala sjíždět do Mnichova již v páteční předvečer. Ubytování pro ně jsme opět zajistili v tělocvičně spřátelené sportovní jednoty MTSV Schwabing.

V sobotu v devět hodin ráno přivítala slavnostně vyzdobená sportovní hala Profesního vzdělávacího střediska všechny hráče i hosty a po slavnostním nástupu a zahajovacích proslovech zástupce Generálního konzulátu ČR v Mnichově a našeho sokolského starosty a požehnání od našeho faráře se začalo bez průtahů hrát. Herní plán s dvousetovým herním systémem „každý s každým“, je časově hodně náročný. Přesto se časový harmonogram bohužel dostával do stále většího skluzu a poslední zápasy se hrály až velmi pozdě večer. Tak se stalo, že jsme znali konečné pořadí družstev v každé skupině, na jehož základě se všechna družstva přerozdělovala do šesti finálových skupin, až nedlouho před sobotní půlnocí. Ale i tento logistický oříšek jsme pomocí počítačové techniky a internetu zvládli, a tak v neděli ráno již visel na stěně haly čerstvě vytištěný rozpis finálové části turnaje. Tyto „finálové“ zápasy byly většinou velmi vyrovnané, a tak těsné rozhodnutí často padalo až v prodloužení (tj. v třetím, zkráceném setu). Poučení časovým skluzem z minulého dne jsme v neděli nekompromisně „tlačili“ družstva i rozhodčí k včasnému začátku zápasů, což se nám především díky obětavému nasazení našeho starosty Jendy docela dařilo.

Samozřejmě nejen hrou živ je člověk, a tak jsme se jako organizátoři museli postarat i o to, aby hladoví a žízňiví borci měli kde zregenerovat své síly. Velké poděkování patří Jarce, Marii, Vaškovi, Alence, Jendovi, Hance a všem ostatním pomocníkům, kteří „vykouzlili“ lákavý

bufet a po oba turnajové dny tu téměř nepřetržitě obsluhovali hosty a nabízeli jim náš tradiční guláš, lahůdkové párky, bavorskou sekanou i něco sladkého na zub. A k tomu samozřejmě velký výběr nápojů.

Kdo tedy nakonec Sokol Cup München vyhrál? V napínavém zápase se Sokolem Svinov I. strhli prvenství na svou stranu nakonec nováčci turnaje z **FC Vyprahlo** a tím se stali i celkovými vítězi čtvrtého ročníku mnichovského turnaje.

Blahopřeji, děkuji všem hráčům za výborné sportovní výkony, kamarádkou atmosféru a smysl pro fair play. Věřím, že i protesty ze strany trenčínské jednoty ohledně praktikovaného půjčování hráčů mezi jednotlivými týmy se nám podařilo uspokojivým způsobem vyřešit a stanou se nám poučením pro příští ročník.

A jak si v turnaji vedla naše sokolská jednota? Nutno říci, že hráčská úroveň turnaje byla natolik vysoká, že naše reprezentační družstvo nemělo v tak silné konkurenci skoro žádnou šanci se prosadit. Proto jsme si hned na začátku dali jako realistický cíl minimálně docílit v každém setu dvoumístný výsledek, což se nám nakonec podařilo a dosaženou desítku bodů jsme vždy nadšenými výkřiky oslavili tak, jako bychom vyhráli celý zápas. Párkrát se nám podařilo „nastřílet“ i přes dvacet bodů, čímž jsme ukázali, že ani výsledek zápasu s námi nemusí být zcela jednoznačný. Myslím si, že jsme si přesto pěkně zahráli, při hře užili spousty legrace a že i přes závěrečné umístění na samém chvostu tabulky jsme měli všichni pocit, že jsme skončili „se štítem“, a nikoliv „na štítě“.

Při slavnostním vyhlášení výsledků dostalo každé družstvo diplom a praktickou cenu v podobě dárkového balení „oktoberfestového“ piva, vítězové do třetího místa k tomu ještě obdrželi krásný pohár. Ceny předával místostarosta Zdeněk spolu s naší „sokolskou kráskou“ Katkou, které to v „oktoberfestovém“ kroji tak slušelo, že v tu chvíli zřejmě všichni přítomní hráči záviděli šťastnějším vítězům, že se s ní také nemohou pěkně po sokolsku políbit...

Na závěr bych chtěl poděkovat hlavním organizátorům turnaje, Zdeňkovi a Jírkovi, dále všem našim hráčům, kteří naši jednotu v silné konkurenci čestně

reprezentovali, a především pak všem nepostradatelným pomocníkům, bez jejichž přičinění, obětavé práce a vynaloženého času by se Sokol Cup München 2008 vůbec nemohl uskutečnit.

Těšíme se tedy příští rok ve stejnou dobu!

Jaroslav Verner

Náš náčelník Standa v domovském kroji.

„...Já bych ten Sokol Cup tak nějak demokraticky zahájil.“
Náš starosta v predepsané obuvi do tělocvičny.

Sokol republiky – oslav 90. výročí vzniku Československa

Praha 17. – 19. 10. 2008

V rámci oslav 90. výročí vzniku Československa pozvala Česká obec sokolská do Prahy delegáty zahraničních sokolských organizací sdružených ve Světovém svazu sokolstva (SSS). Samozřejmě se těchto třídních oslav zúčastnili i zástupci naší jednoty TV Sokol München.

Pátek 17. 10. 2008

V 9 hodin ráno jsme vyjeli autobusem z Prahy do Děčína. V Děčíně začal program společným obědem a procházkou do zámku, kde nás přivítal primátor města a zahájil výstavu z historie Sokola. Následovala prohlídka Tyršova rodného domku, kde jsou umístěny i exponáty ze světničky dr. Tyrše v Oetzu. Velice hezky aranžované – pokud někdy pojedete kolem, tak se tam určitě zastavte. Také

prohlídka zámku a jeho zahrad je jedinečná. Od 18 hodin probíhal již v Tyršově domě v Praze společenský večer, spojený s vernisáží výstavy Sokol – člověk. V předsálí výstavy jsme umístili šest panelů z historie TV Sokol München, které původně tvořily součást výstavy v Českém centru v Mnichově u příležitosti 35. výročí založení naší jednoty. Setkání i kulturní program byly velice zdařilé. Při číši vína a výborném občerstvení se rozevřely jazyky a mezi sokoly z Ameriky, Švýcarska, Slovenska, Rakouska, Německa, Francie, Švédska,

Slovenska, Srbska i hosty z Gran Canaria se rozvinula živá zábava.

Sobota 18. 10. 2008

V 9 hodin ráno jsme se sešli v budově Senátu ČR ve Valdštejnském paláci na konferenci Podíl Sokola na obnovení české státnosti. Konferenci zahájil předseda Senátu Přemysl Sobotka. K danému tématu jsme potom vyslechli velice fundované a zajímavé referáty historiků. Doufám, že vyjde sborník těchto přednášek, aby si je zájemci z řad Sokola mohli přečíst.

O přestávce jsme absolvovali prohlídku Valdštejnského paláce s odborným výkladem.

Odpoledne jsme v Michnově paláci zhlédli folklorní vystoupení. K večeru jsme se přepravili do sportovní haly Sparty Praha na gala večer Taková jsme dnes, což bylo opravdu fascinující vystoupení sokolských cvičenců. Neuvěřitelné, co všechno Sokol mladým lidem nabízí. Také tam byli představeni členové Sokola, kteří se zúčastnili olympijských her v Pekingu. Večerní program byl zakončen zase v Tyršově domě.

Neděle 19. 10. 2008

V 10 hodin byla v Tyršově domě zahájena schůze Rady Světového svazu sokolstva, kterou spolu s br. Bernardem řídil sekretář SSS br. Dostál.

Naši jednotu zastupoval br. Trunčík, který je nejen starostou TV Sokol München, ale zároveň i současným starostou Zahraniční obce sokolské. Z naší jednoty se jako hosté dále zúčastnili Eva a Ivan Steigerovi, Jarka Ungerová, Jarda Verner a Alena Trunčíková.

Příjemné a dobře organizované třídní setkání završila projížďka parníkem po Vltavě se společným obědem v jeho podpalubí. Počasí nám přálo, a tak jsme se mohli celou plavbu kochat nádhernými pohledy na sluncem ozářenou Prahu z „vodní perspektivy“.

Díky ČOS a sekretariátu SSS za nezapomenutelné 3 dny!

Alena Trunčíková

Co se děje za našimi humny

Pozoruhodné hlášení

Světový svaz sokolstva SSS sdružuje sokolské organizace ve světě spojené společnou myšlenkou a bohatou společnou historií, přinášející vzájemné poznání členů Sokola v různých zemích doma v České republice i ve světě, především za mořem. A tak vedle naší jednoty a těch nejspřátelnějších, slovenských i slovinských, švýcarských i rakouských, francouzských, anglických i švédských, jsme poprvé poznali sokoly i ze Srbska.

Zasedání Světového svazu sokolstva v říjnu 2008 v Tyršově domě nám nena-dále mile připomnělo zasedání naší mni-chovské jednoty. Jen zahájení a přivítání hostů se zde nazývá jinak: Opening of the meeting and welcome of the guests... Takže se cítíme v Tyršově domě jako doma, i když ne všem zahraničním bra-trům zcela rozumíme. Zde se nemusí čekat na usnášení se schopný členský počet, neboť světovým delegátům nejdou špatně hodiny, netrousí se ani se necourají, ale vyčkávají včas za svými národními vlaječkami, urovnávají si na stole mikrofony, před každým stojí jeden. Když se mikrofon zapne, rozsvítí se na něm malinké červené světlo, abychom věděli, kdo mluví, a zapisovatelka, taková „Martina“ nebo „Jarka“ se znalostí vícejazyčných pří-zvuků a trochou staroslovanštiny, se může spolehnout na opis z magnetofonového pásku.

Není třeba zdůrazňovat, že hosté přicestovali zdaleka, i ze zámoří. Takže žasneme, kde jsme se všude založili, dávno předtím, než jsme se narodili.

Omluveni byli **Australané**, neboť tam právě probíhá jaro a Sydney dokončuje

opravy na jinak i výnosně pronajímaném Sokolském národním domě. Sydney i Melbourne hlásí množství sportovních utkání, příliv mládí do volejbalových, nohejbalových a fotbalových družstev. Starší členstvo prý dává přednost vlastní populární restauraci s českou kuchyní. Sydney vydává Sokolský věstník, Melbourne měsíčně časopis Kvart. Dům má místo i pro bohatou knihovnu. Za americkou obec sokolskou dorazili jenom 3 zástupci a omluvili nepřítomnost kolegů už jen anglicky – mají plné ruce práce s přípravou XXII. sletu Americké obce sokolské, který se bude konat v roce 2009, tentokrát ve Fort Worth v Texasu. Od zdrženlivých **Poláků** jsme se mnoho nedověděli, zato **slovenský Sokol** s 18 426 členy se honosí gymnastickými čtyřboji, letními i zimními sokolskými hrami a horskými výstupy. Slovenští sokolové navazují spojení se sokoly z Ukrajiny a pečlivě se starají o navrácení sokolského majetku. Vydávají časopis Vzlet – a vůbec mají pozoruhodný program odpovídající hojnosti svých členů.

Kanaďané vykonávají čilé soutěžení žactva, pořádají župní majálesy, organizují letní tábory. V Torontě v „Masaryk Town“ se scházejí krajané, oddíly jednoty Montreal, Ottawa a Toronto hrají kriket, odbíjenou a tenis, lyžují i plavou a vyvíjejí bohatou činnost krajancko-společenskou. Sokolská župa kanadská přispěla sbírkou

3 000 dolarů na záchranu sokolovny v Miličině a pilně vydala za uplynulé období 8 (slovy osm) čísel věstníku Kanadský Sokol!

Švédští sokolové mimo aerobik, volejbal a cvičení holdují tombole, hrnčířství, cyklistice, biblickým písním, pořádají tradiční setkání i mikulášskou nadílku s řízký a bramborovým salátem. Zúčastňují se setkání Čechů a Slováků v jižním Švédsku, pořádají letní tábory pro české a slovenské děti na ostrově Vrangö s celodenními výlety, putováním po obcích, zámcích a průplavech s nevysslovitelnými názvy – a děkují sponzorům Škoda Auto Sverige.

Pařížská jednota pořádá spolu s českým velvyslanectvím Krajanské dny, družně navštěvuje operní představení a koncerty. Volejbalisté se schází jako my v pondělí, ostatní cvičí v sobotu a tradičně se setkávají na Sokolské louce v Gournay sur Marne. Vydali tři čísla časopisu Zpravodaje a překrásnou objemnou, bohatě ilustrovanou pamětní publikaci ke 115. výročí založení jednoty s pečlivou dokumentací historie Sokola Paříž. Titulní stranu zdobí typická koláž slavného českého výtvarníka Jiřího Koláře, který strávil v Paříži několik let v exilu. Pravidelně pokládají květiny padlým Čechoslovákům na hroby v Pére Lachaise.

Záviděníhodných 87 jednot s 478 členy v **Rakousku** se zabývá pochody zdatnosti i aerobikem, jógou i showdance, taktéž nápravným cvičením pro seniory.

Díky blízkosti staré vlasti pořádají zájezdy do brněnského divadla a na moravské hody.

Sokolská jednota Tyrš oslavila 120. výročí svého vzniku, jednota Fügner se k tomu chystá.

Švýcarští sokolové se už proslavili ve střední Evropě letními dětskými tábory v rakouském Bürserbergu, otevřeným volejbalovým turnajem v Lucernu a po zásluze se pyšní svými hustě navštěvovanými internetovými stránkami s 14 000 návštěvami ročně. Tělocvičnu mají

Sokol Paříž Sokol de Paris

1892 – 2007

podobně jako my pronajatou. Jejich plesy v Solothurnu i Basileji zanikly, avšak v Badenu a Curychu nadále plesají každoročně stovky návštěvníků v rekordním počtu 750 osob. Spolu s námi a rakouským Sokolem se střídají v pořadatelské Tyršova Oetzu.

Srbům jsme nerozuměli, ale pod jednacím bodem 13: Discussion on the Report of the member organizations, postavili na stůl dvě lahve ZDRAVO a pozvali nás k návštěvě III. sletu Sokolského svazu Srbska.

Sečteno pod čarou: z vyjmenování zpráv členských organizací, k nimž nebývale přispěla i Zahraniční obec sokolská a i naše mnichovská jednota, vedená bratrem Trunčíkem, se točí hlava z množství sletů, sportovních soutěží a turnajů. Elektronická pošta nebývale posloužila naší komunikaci.

Ivan Steiger

Všední den: pondělí

Naše úhledná italská cvičitelka Laura Karbon se nás ujala po tříletém studiu fitnessu v Trientu. Pochází z Bolzana a takových seskupení, jako jsme my, má tucet. Mezi mnichovskými německými jednotami je jediná cizinka, takže se u nás, mezi samými „cizinci“, cítí prý jako doma v Tyrolích. Je osobním trenérem několika známých osobností, o nichž není slušné se zmiňovat. Jako všechny dámy její profese touží po vlastní praxi ve skvělé lokalitě. Laura je Miss Aerobic Italia pro rok 1999, žije už léta v srdci Schwabingu a lze ji potkat na výstavách, v divadle, opeře i restauracích, kde se dobře vaří.

Laura cvičí naši dovednost a snaží se nám předat potěšení z pohybu. Sama má nejraději cviky na žíněnce, kde se tělo v klidu soustřeďuje na dýchání, vnitřní vyrovnanost a držení. V tom si mnozí z nás libujeme, neboť nám tato dovednost připomíná spánek. Vnitřní rozvaha vleže na žíněnce je vítaná všemi.

Pokračujeme v představování vynikajících mnichovských osobností, sokolů naší jednoty, počínaje

Oldřichem Jelínkem a Jindřichem Kolbenem.

Sestra Ivanka Bartáková je významnou evropskou výtvarnicí, malířkou i sochařkou mající za sebou tucty výstav, ocenění a uznání v německých galeriích i v záviděníhodných prostorech nejproslulejšího hvězdičkového restaurantu TANTRIS v Mnichově, před nímž se skloní každý labužník.

Zahrady a sporty sokolky Ivanky Bartákové

Ivance Bartákové, rozené Náprstkové, umřel tatínek, když jí byly tři roky. Do mateřské školky chodila po válce, ve vzorové Montessori zástěrce s kanýrkou a mašlí. Kluky, co ji za to zlobili a strkali v lavici copánek do inkoustu, házela rovnou do potoku nebo se na nich dopouštěla svých prvních uměleckých děl, malovala jim modrou pod očima.

V Družci nedaleko Kladna se rovnala přírodnímu dítěti žijícímu na stromech, na bruslích, ale nejraději na saních. V šesti letech, vzpomíná, jako děcko nevelkého vzrůstu, spíše maličká, přeskočila v sokolovně vzpurně kozu i koně k ohromení přítomných. O mnoho let později v národním reprezentačním družstvu vydobyla na saních dorostenecký titul mistra republiky. Ale reprezentovat směla pouze v socialistických zemích. Na Západ v oné době cestovaly jen manželky prověřených sportovních funkcionářů. Matka Ivanky byla totiž vyslýchána v ruzyňské věznici za protistátní pobuřování a nakonec komunisty odsouzena, jak se v těch dnech dělo, ve jméno lidového státu. Spřátelení lékaři však matku prohlásili za nervově chorou a uschovali ji do psychiatrické léčebny v Bezkovicích. Nevěděli však, že tam soudruh primář páchá na pacientech pokusy podle vzoru sovětských kolegů. Co se přihodilo poté, lze si představit.

Komunisté poslali Ivanku bez rodičů na státní převýchovu, avšak dítě životaschopně unikalo převýchově v socialistického člověka a statečně putovalo od pří-

buzných k příbuzným, od města k městu, až skončilo u o něco starší tety v Praze. O padesát let později se zamýšlí, Ivančina dětství neznalý recenzent, nad jejím dílem. Zdůrazňuje uměleckou vitální přírodní sílu paní Ivany Bartákové, životaschopnost, fascinující hravost a dodává už z jiného světa: v „povědomých strukturách, antropologické expresi vnímání dětí a dospělých“.

Ivanka byla už v obecné škole hvězda v kreslení, za májovky i zadarmo pomáhala spolužákům malovat úlohy. Dočista první v celé třídě uměla nakreslit slepici. Z docházení do rytmiky se časem stal balet a cesty do hodin v Kladně i Praze. Ivanka hrála na housle, ale už nic neumí, jen skřipky jsou prý ještě uschovány někde v truhle jejího třípatrového ateliéru. Na osmiletce v Křížovnické ulici se úspěšně ochránila před Svazem mládeže tvrzením, že už tam je, a po studiích hospodářské školy díky svému nadání začala navštěvovat výtvarnou školu na Hollarově náměstí.

Při škole hrála volejbal a drsně házenou i lední hokej chráněna řádnou výstrojí. Nakonec se jí zalíbilo veselé hopsání trénujících mladíků na trávě, k nimž se přidala. Ve čtrnácti letech se „z baletního poskakování na špičkách přeorientovala na tvrdé poskoky na patách“ a v tělocvičně vysoké školy Slavie jí záhy přidělili pěší zbraň, masku a koš. Naučila se ovládat šavli i fleret a pod vedením mistryně světa v pěším fleretu paní Máníčky se dostala do dorosteneckého národního mužstva. Trénovala a bojovala s Italkami, Francouzky a s tehdy nejsilnějšími maďarskými šermířkami a nosila si domů poháry i modřiny a jelita ze zálužně

zvrkých čepelí a švihů. Ale náhradou je jí neznámé poznání dialogu v myšlení a odhadu protivníka, nikoliv nepřítele, studie jeho pohybu a strategie jak jej přelstít. Poháry prý někde zahrabala, při stěhování se poztrácely, zůstal jen jeden, titul mistryně republiky.

V boji snila o vítězství, ale v nitru si přála být malířkou, přestože ji odmalička děsili, že malíři mají hlad a nemají peníze a že je to horší nežli jít k cirkusu.

Ivanka Náprstková se vysermovala na vrchol své mladosti, ale kolektivní zodpovědnost za družstvo ji strhla do světa dospělých. Musela vyhrávat i nechat vyhrát jiné, když bylo třeba, aby družstvo postoupilo, nebo když soudruh funkcionář chodil s nějakou šermířkou.

Nuže přestala být dítětem v krajině zahrad ve větvích na stromě, a tak nechala šermu a koupila si hlínu.

Na opuštěných půdách přidružených k Týnskému chrámu, tajemně vzájemně propojených pavučinami podle pravidel Stínadel Rychlých šípů, počala patlat hliněné panáky jako v ateliéru, prolézala gotické střílny a nahlížela svrchu barevnými okny do chrámu. V šedesátých letech kreslila a malovala, vyvíjela se dosti roztěkaně, až se objevil Jarda z ruského gymnázia, výtvarník hrající po hospodách na kytaru. Uměl kreslit, fotografovat, jezdili spolu na kole, až ji „ukecal a byla svatba“. Zatím se ve víru bratrské pomoci a okupace sovětských vojsk ztratily všechny její kádrové materiály. Kdosi se postaral, aby přestal mít minulost udavače, avšak jedno udání se objevilo, mělo zničit její umělecký život prohlášením, že je paní Ivana Náprstková barvoslepá. Sotva obdržela pas s výjezdní doložkou, odjela prvním vlakem za Jardou do Mnichova.

V Mnichově doháněla zameškané, navštívila akademii, docházela do Sokola a vytvářela stovky obrazů a soch.

Spolupracovala s mnoha výtvarnými redakcemi, po desetiletí navrhovala módní doplňky pro časopis *Freundin*. Spolu se svým mužem vytvořila ve vlastním trikovém studiu patnáct trikových kreslených filmů. Třem z nich se dostalo mezinárodního uznání na filmových festivalech.

V Mnichově se rovněž proslavila jako jediná žena ovládající originální vojenský Jeep s bílou americkou hvězdou na kapotě a záviděníhodným originálem – uchyćením pro kulomet. Třikrát automobil v terénu převrátila, avšak díky sokolské svižnosti nikdy pod převráceným vozidlem nezůstala.

O umělecké tvorbě necht hovořit povolání, napsali toho dosti v tuctech novinových recenzí o „melancholických malířských symbolech“, o umělkyni s psychologií výrazu melancholického, o „smutných prožitcích romantické osamělosti, asketicky malovaných impresivních krajinách, reliéfech s meditativním obsahem, o krajinách bez figur, stylizovaných květinových námětech, v nichž přechází z dvou- rozměrného do třírozměrného prostoru – zdůrazňující radost ze životní síly...“ Na doporučení kulturního referátu jí mnichovský starosta Christian Ude přidělil skvělý a ohromný třípatrový ateliér, v němž dnes experimentuje s litím betonových a mramorových květnatých znaků do svých vysněných zahrad.

Zbývá dokreslit Ivanku Bartákovou definicí z Jungova kapsáře zmínkou o snících duších vrozeně produkujících obrazy a formy, které teprve později umožňují poznání objektu *nepocházejícího z vlastní zkušenosti*, ale z vrozeného nevědomí. Ze svých mrzutých prožitků z dětství, jak by se na první pohled nabídlo dobráckému recenzentovi, Ivanka nevychází. Odklání se, ba dokonce oprostuje od svých nabytých životních zkušeností a tvoří v souboru nálad, reakcí, impulsů a psychických spontánností, k čemuž jí lze jen blahopřát. Ve filozofii tento pojem označujeme poznáním, které může člověk mít bez zkušenosti, a nejen podle Kanta je taková tvorba umělecky pravdivá. Nuže taková je naše sestra Ivanka Bartáková v plném květu, rozená Fingerhut.

Ivan Steiger

Mikulášská zábava 2008

Připadá mi to sice jako včera, kdy jsem psal podobný článek o sokolském Mikuláši s letopočtem 2007, ale přesto uplynul od té doby již celý rok. Prostě jen další důkaz toho, jak ten čas letí. Letos připadla naše tradiční mikulášská zábava přímo na svátek sv. Mikuláše. Oproti minulým letům se však v Českém centru nekonala odpolední mikulášská nadílka pro děti – tu jsme uspořádali ve spolupráci s českou farností až o den později na Velehradě. Do vánočně vyzdobeného Českého centra jsme se tudíž začali scházet až

na 19. hodinu, kdy začínal společenský večer pro dospělé, na který jsme pozvali všechny členy a příznivce naší sokolské organizace, jejich partnery, přátele a v neposlední řadě i vážené hosty, z nichž nejvýznamnější byl generální konzul ČR

v Mnichově Karel Borůvka, který dorazil se svou manželkou Alenou i synem Karlem jr. Za hostitele byl přítomen nejen stávající ředitel Českého centra David Stecher, ale přišla se představit i jeho nová zástupkyně Veronika Fedotová. Se sokoly se však neloučil jen David Stecher, ale i generální konzul Borůvka. Ve svém zahajovacím projevu připomněl, že je to i jeho poslední Mikuláš v Mnichově, protože po skončení půlročního českého předsednictví EU bude na mnichovském konzulátě také končit.

Po úspěchu loňské mikulášské zábavy jsme se snažili koncipovat i letošní program ve stejném duchu. Odpolední mikulášská nadílka pro děti se toho dne sice nekonala, ale přesto jsme my dospělí neměli být o každoroční přítomnost Mikuláše ochuzeni. A tak se náš místostarosta Zdeněk Hanzl stejně jako každý rok dostavil ve svém působivém mikulášském převleku, v němž celý večerní program zahájil a potom postupně vyzval k tanci snad všechny přítomné dámy. Po sólových tancích Mikuláše již mohla začít všeobecná zábava. Stejně jako v minulých dvou letech nám hrála hudební skupina Combo 78 z Memmingenu, šikovná dvojice českých muzikantů (klávesy a saxofon), kteří i letos přijeli vyzkoušet naši sokolskou taneční kondici. Myslím, že jsme obstáli dobře, i když po skončení dlouhé polkové série poznamenal autor tohoto článku značně zadýchán ke své taneční partnerce, kterou se stala pro tuto taneční sérii naše temperamentní cvičitelka Laura, že kam se na tento taneční fitness „hrabou“ její intenzivní hodiny pon-

dělní gymnastiky. Samozřejmě po takovém výdeji energie bylo třeba rychle posílit tělo potřebnými živinami a doplnit i ztracené tekutiny. Po negativních zkušenostech z loňska, kdy se po výborných karbanáčcích jenom zaprášilo, se letos Tomáš Hinšt „polepšil“ a vyrobil jich raději hned trojnásobné množství a k nim ještě přidělal velkou mísu bramborového salátu. Tyto i jiné pochutiny pak mohl člověk zapíjet buď točeným pivním moken, nebo dobrým vínem a ke konci večera přišla často k duhu i obyčejná stolní voda. Něčím se však letošní mikulášský večer od těch předešlých přeci jen odlišoval. Při svém zahajovacím projevu si totiž ředitel Českého centra David Stecher posteskl, že už je to asi jeho čtvrtá účast na mikulášské zábavě mnichovských sokolů a pravděpodobně i poslední, ale zatím tu ještě nikdy neviděl žádný pořádný sokolský cvik, jako je třeba stoj na rukou či na hlavě. A tak jsme o taneční přestávce ve 22 hodin zvedli takto hozenou rukavici a pan ředitel nakonec viděl stojky hned dvě. Jednu vyšvihl náš náčelník Standa Hluchník, druhou naše profesionální cvičitelka gymnastiky Laura. Oběma cvičencům dával záchranu náš Mikuláš, t. č. již v civilu, a především v tom druhém případě na něm bylo vidět, že to dělá s neskrývaným potěšením. Po tomto úspěšném intermezzu, provázeném zasluženým potleskem, pokračoval večer opět všeobecným tanečním rejem. Čas v příjemné společnosti rychle ubíhal, a než jsme se nadáli, byla půlnoc a pomalu čas se zase rozejít do svých domovů.

Za vydařený průběh mikulášské zábavy patří dík našemu výbornému Mikuláši a všem jejím obětavým organizátorům, tedy všem těm, kteří připravili, slavnostně vyzdobili a po akci zase uklidili sál Českého centra, navrhli a rozeslali pozvánky, zajistili chutné občerstvení, skvělou muziku a nakonec i plynulý chod celé oslavy. Velké poděkování samozřejmě náleží i Českému centru, které nám poskytlo své prostory, a Generálnímu konzulátu ČR v Mnichově, který na zdar večera věnoval soudek lahodného Budvaru i s obsluhou. Co zvolat na závěr jiného než: Mikuláš 2008 je „mrtev“, ať žije Mikuláš 2009!

Jaroslav Verner

všední den: pondělí

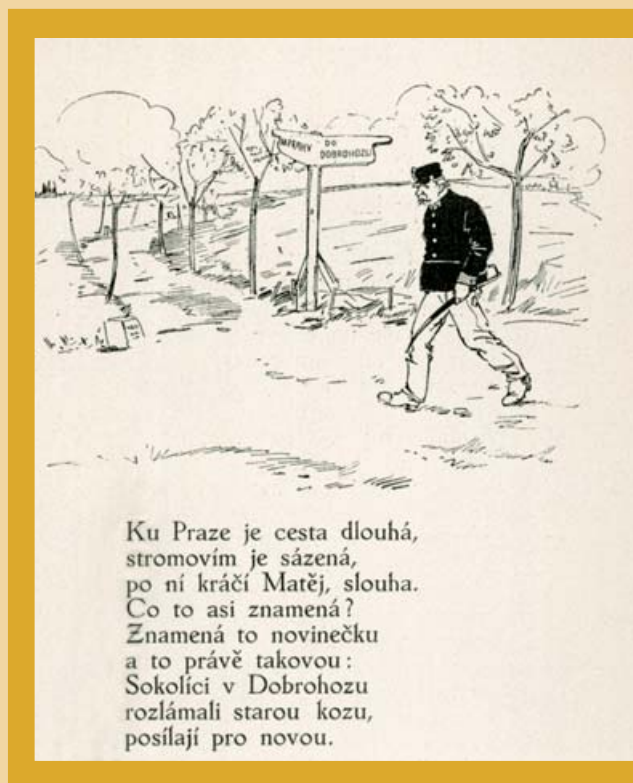

Není koza – jako koza

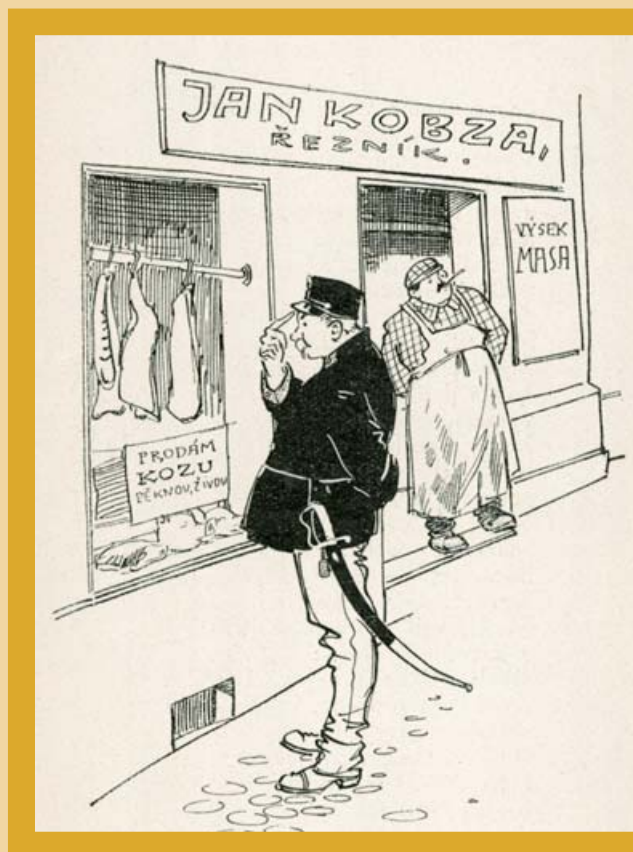
Veršovaná humoreska Miluše Liptovského s obrázky F. K. Loukotky je i po sto letech osvěžujícím dílkem zaslouživším si naší pozornosti. Útlé dílko o 40 stranách vydané nuselskými sokolíky v Praze roku 1914 je nevtíravým poučením jak znenadání naplnit sokolskou pokladnici.

Matěj, dlouholetý světem prošlý sluha na statku, je vypraven starostou městečka Dobrohozu do Prahy pro novou kozu sokolům. Stovku s doporučujícím dopisem si zastrčí do podšívky sluhovské čepice, kterou si však při pivu vymění s kolegou za stejnou čepici, a tak po zápletce zůstane nešťastníkovi na cestu do Prahy jenom dvacka na výdaje.

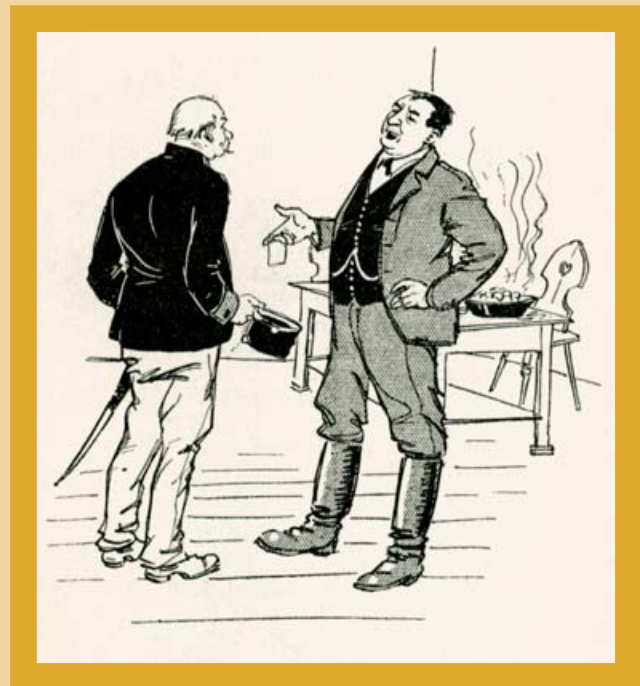
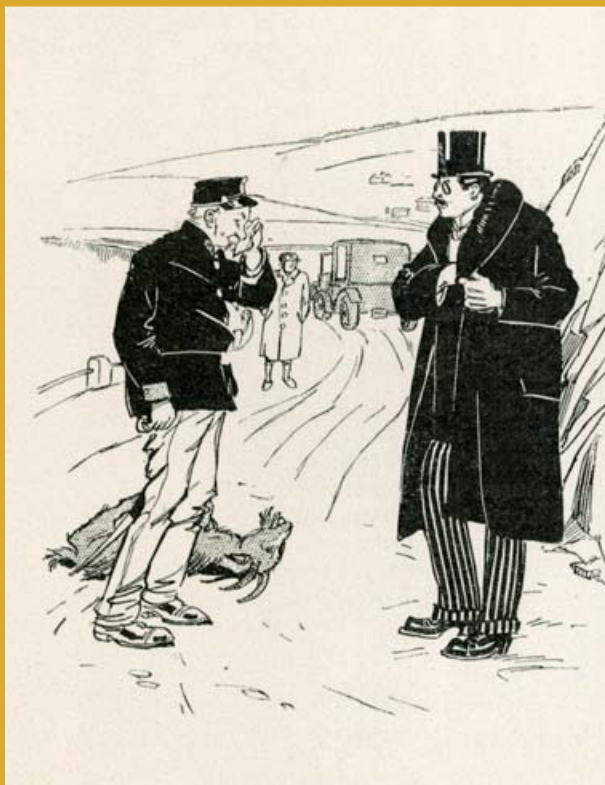
*Když pak kozu hledat šel,
u řezníka ceduličku
takovouto uviděl:
Prodám kozu, pěknou, živou!
Matěj ťuk se do čela.*

A hned rovnou k řezníkovi, koza už tam mečela. Za bradku ji Matěj vzal a hned z Prahy pospíchal. Leč honičími psy splašenou kozu považuje jistý baron na lovu za srnku a skolí ji. I vyplatí Matěji stovku odškodného.

Koza v klasické peripetii dílka ožívá a motající se na silnici ji definitivně přejede továrníkův automobil, což vynese další dvě stovky.

Nebohý Matěj kozu pochová a navrátí se domů s třemi stovkami, avšak bez kozy. Dílko vrcholí. U starosty čeká poctivě navrácená nalezená stovka z čepice kolegy ze sousedství i s dopisem. Katarze. Matěj se zděšeně dovídá, že koza byla určena ku cvičení pro Sokol a snažně prosí o odpuštění.

*On jež držel tři sta v hrsti,
které s kozou vydělal,
z ničeho nic, pro nic za nic
bohatství to spolku dal.
Mnohý by to neudělal.*

Nuže, deputace pěti švarných sokolů předá Matěji diplom a jmenuje ho čestným členem, neboť dal veřejnosti příklad – až mu slza z oka vyhrkla. Vše končí při pivě a jen Matěj vzpomíná si, jediný snad v Dobrohozu, na hrobeček pod osykou, na nebožku starou kozu:

*Šenkýř zas měl pěkný obchod
točil, bryndal, pivo křtil,
a když měšec napěchoval,
milé hosty vyhodil.*

Ivan Steiger

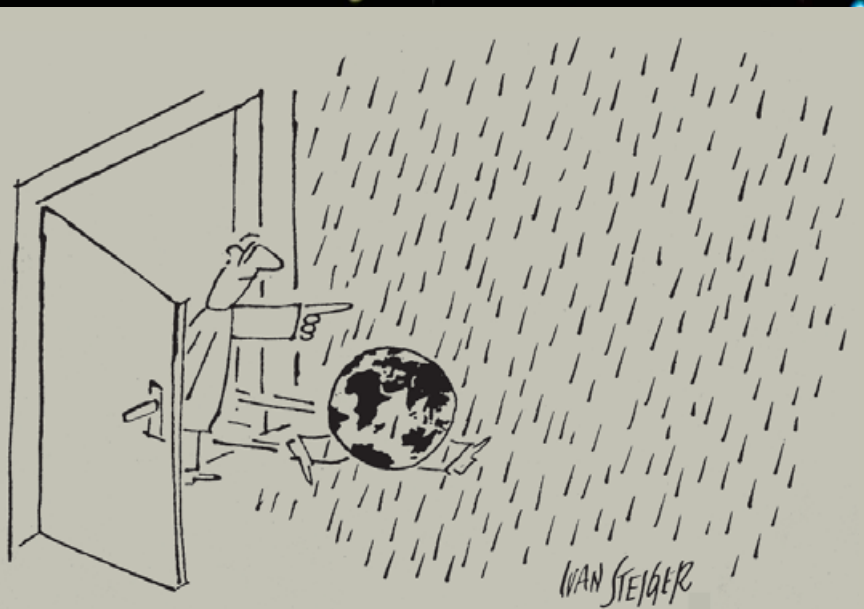

Přednáška

V úterý 17. 2. 2009 večer jsme se sešli v sále Velehradu, abychom si vyslechli zajímavou přednášku našeho bratra Antonína Hinšta na téma UFO (Unidentified Flying Objects = nedefinované létající objekty). A o přestávce jsme se všichni shodli na tom, že ať je to s UFO jakkoliv, ty párky s hořčicí a křenem jsou v každém případě výborné...

o UFO

Popelec umělců

V neděli 8. 3. 2009 se na české mši u sv. Štěpána sešlo nebyvalé množství členů naší mnichovské jednoty – 15! Jedním z důvodů určitě bylo, že na první nedělní mši po Popeleční středě si připomínáme významné osobnosti vědy a umění, které nás v minulém roce opustily a tradičně se čte i tzv. modlitba umělců, kterou letos napsal a přednesl náš bratr Antonín Hinšt. Po skončení mše jsme se s „popelci“ na svých čelech ještě odebrali na Velehrad, kde jsme spolu prožili příjemné odpoledne.

Starkbier 2009

V neděli 22. března se zúčastnila naše sokolská výprava tradičních pivních slavností na mnichovském Nockherbergu. O tom, že jsme se při konzumaci postního piva Starkbier dobře bavili, a tak zase trochu jiným způsobem upevňovali náš sokolský kolektiv, výstižně vypovídá následující výběr fotografií, který určitě nevyžaduje další slovní komentář.

PAMATUJTE NA LEVÁKY

Všední den: pondělí

Ivan Steiger – Ein Bildpoet

Od 27. května do 10. července 2009 vystavoval bratr Ivan Steiger své obrazy v galerii Kreissparkasse München-Starnberg. Motto výstavy bylo „Ivan Steiger – Ein Bildpoet“ podle stejnojmenné monografie vydané u Prestel Verlag v Německu i USA.

Kdo Ivanovo dílo zná, velmi dobře ví, že svými karikaturami přesně vystihuje skutečnost. Obrazy je básník, který nemluví, a přesto okouzluje, je pohlazením pro naše uspěchané duše. Eduard Beaucamp, „papež“ německých výtvarných kritiků, autor standardního poválečného díla dilema avantgardy, zařadil Ivana překvapivě do „chóru básníků obrazu mezi Klee, Miró a Twombly a umělce skupiny Cobra“.

Eduard Beaucamp

Na vernisáž přispěchal i ředitel Bavorského státního baletu, Ivanův přítel, Ivan Liška. Co mu asi napsal do pamětní knihy?

Tyršův Oetz 2009

O svatodušních svátcích jsme se jako každoročně s potěšením podíleli na tradičním setkání zahraničních sokolů v tyrolském Oetzu.

Bylo to již 36. setkání a letos jej uspořádali naši švýcarští bratři a sestry.

Vedle obvyklého programu připravili i několik překvapení a třídenní setkání obohatili o zápolení v hodu kamenem do dálky, který odhadem vážil kolem deseti kil, a premiérou soutěže „petanque“. Potěšením byl i pohled na cvičení švýcarských sokolic s kužely. Replika skladby, cvičení i úbory z roku 1907 se staly nápaditou výzvou pořadatelům příštích setkání. Naši švýcarští sousedé křtili i svůj nový sokolský prapor. Poprvé absolvoval v čele průvodu cestu divokou roklí řeky Aachy k pamětním deskám Miroslava Tyrše.

Na závěr připomínáme pozvání bratra Trunčíka: „Přijedte tuto neopakovatelnou atmosféru prožít i příští rok.“

Podaří se nám to?

V roce 2010 organizuje setkání v Oetzu naše jednota TV Sokol Mnichov.

K přívětivé atmosféře přálo i počasí a k úspěšnému hodnocení přispělo nebývale i vystoupení národopisného folklorního souboru Formani ze Sokola Slatiňany.

Český výtvarník v Německu povýšen do rytířského řádu

Mnichov – Český umělec Ivan Steiger (70) dostal v Mnichově jedno z nejvyšších vyznamenání Spolkové republiky Německo – kříž se stuhou Řádu za zásluhy, mezinárodně odpovídající titulu rytíř. Jménem prezidenta mu ho předal bavorský premiér Horst Seehofer. Ivan Steiger, respektovaný evropský výtvarník, se proslavil hlavně jako karikaturista a kmenový autor listu Frankfurter Allgemeine Zeitung.

Ivan Steiger má za sebou tisíce karikatur v předních světových denících, filmové scénáře, literární tvorbu a teď i klasické malby - umělec představuje ve Starnbergu u Mnichova svůj dosud utajený svět.

„Steiger není ani abstraktní, ani konkrétní. Vytváří svůj vlastní poetický svět a to je nové,“ říká kritik ze Sueddeutsche Zeitung Gottfried Knapp. „Nejkrásnější je, když začnu malovat a během několika vteřin jsem čtyřletý nebo pětiletý,“ říká ke své tvorbě umělec. Steigerova kresba křehké květiny rašící z pařížku se stala po šedesátém osmém symbolem pro okupované Československo. Osobně ale za svůj nejdůležitější počín považuje ilustrace k Bibli.

Výtvarník opustil Československo ve svých 29 letech v roce 1968, za střelby pohraničnicků. Tak jsem prchal, až mi praskla bota. Ta pak byla ve všech světových novinách, vzpomíná. Vedle malování jsou druhou vášní Ivana Steigera staré hračky. Jeho sbírka je k vidění v muzeu na Mariánském náměstí v Mnichově a několik let také v Muzeu hraček na Pražském hradě.

Stufe	Bandschnalle	Tragweise	Merkmale	Internationale Klasse
Verdienstkreuz am Bande		linke Brust, am Bande		Flitter

V Praze dne 3. června 2009

Vážený bratře Steigere,

dovolu, abych Ti jménem Český obce sokolské i Světového svazu sokolstva upřímně pohlasoptil k udělení vysokého vyznamenání Spolkové republiky Německo – kříže se stuhou Řádu za zásluhy.

S opravdovou radostí jsme se ze sdělovacích prostředků dozvěděli o Tvém vyznamenání. Sokolská obec je hrdá na to, že jsi jejím členem a představuješ v našich řadách Tyrem tolik zdůrazňovanou osobnost umění a kultury.

Přeji Ti, vážený bratře Steigere, mnoho tvůrčích sil a invence v Tvém uměleckém životě, takj ale mnoho zdraví a spokojenosti v Tvém životě osobním.

S mnoha pozdravy a našim Názdar!

Jaroslav Bernard
starosta ČOS a SSS

Prezident republiky uděluje Medaili Za zásluhy

MgA. Ivanu Steigerovi
(*26. 1. 1939) za zásluhy o stát
v oblasti kultury

Ivan Steiger je světově proslulý český kreslíř a karikaturista, filmový režisér, producent a spisovatel.

V roce 1968 odešel do Mnichova, kde doposud žije. Jako karikaturista dosáhl úspěchu dlouhodobou stálou spoluprací s nejpřednějšími německými, západoevropskými a americkými deníky, na jejichž stránkách pravidelně uveřejňuje své kresby. Je autorem 16 knih a více než 30 filmů.

UDĚLUJI

MgA. **IVANU STEIGEROVI**

za zásluhy o stát v oblasti kultury

MEDAILI ZA ZÁSLUHY

V PRAZE DNE 28. ŘÍJNA 2009

PREZIDENT REPUBLIKY

V Praze dne 3. června 2009

Vážený bratře Steigere,

dovol, abych Ti jménem Český obce sokolský i Světového svazu sokolstva upřímně poblahopřál k udělení vysokého vyznamenání Spolkové republiky Německo – kříže se stuhou Řádu za zásluhy.

S opravdovou radostí jsme se ze sdělovacích prostředků dozvěděli o Tvém vyznamenání. Sokolská obec je hrdá na to, že jsi jejím členem a předstávuješ v našich řadách Tyřem tožk, zdůrazňovanou osobnost umění a kultury.

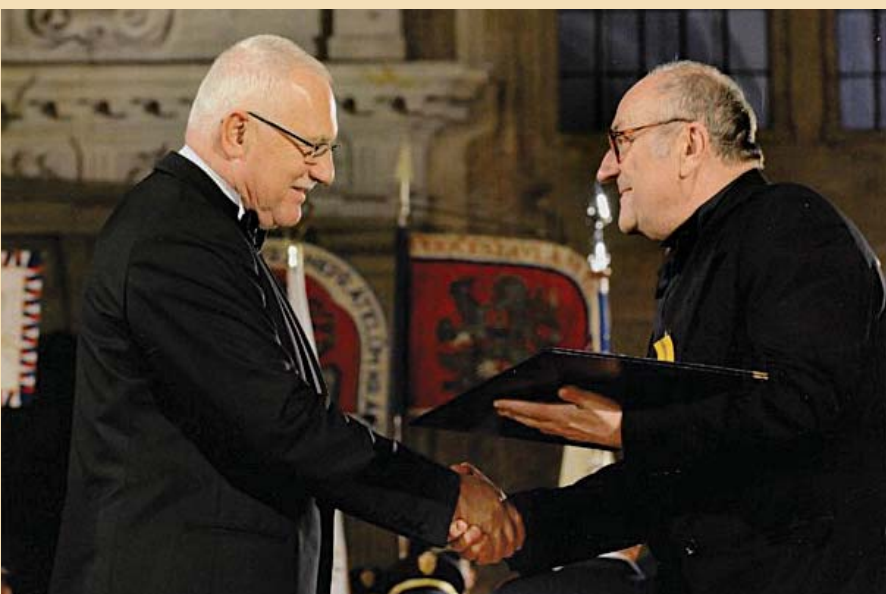
Přiji Ti, vážený bratře Steigere, mnoho tvůrčích sil a invence v Tvém uměleckém životě, takj ale mnoho zdraví a spokojenosti v Tvém životě osobním.

S mnoha pozdravy a našim Nazdar!

Jaroslav Bernard
starosta ČOS a SSS

Vážený a milý pane Steigere,
dovolte mi popřát Vám všechno nejlepší k Vašemu krásnému kulatému výročí. Jsem moc rád, že jsme se mohli seznámit a že se docela často vídáme. Velmi si vážím Vašeho umění, velmi si vážím Vašich lidských postojů k věcem kolem nás, velmi si vážím Vaší orientace v soudobém světě i v naší malé zemičce.
Se srdečným pozdravem Vám i milé paní Evě

Václav Klaus

Muži nestárnou...

Muži nestárnou – hlavně někteří. Účastníci (a co teprve účastnice!) oslavy Jardových padesátin v restauraci Praha se o tom měli možnost přesvědčit zblízka. Jarda byl dokonalým hostitelem, a dokonce se nenechal dlouho přemlouvat k svému parádnímu číslu – recitaci. Při kytáře, historkách, tanci, vzpomínkách i plánech do budoucna jsme spolu strávili moc hezký večer.

Milý Jardo, pokud by ses rozhodl oslavit padesátku i příští, přespříští a další roky, rozhodně s námi počítej!

Martina Korcánová

Všechno nejlepší!

Jak zahnat žraloka

Budte opatrní, nepotápějte se nikdy v sokolském kroji, zvlášť když je voda zakalená, nenoste různobarevné šňůrky, nenechte si na tělo tetovat obrázky ryb. Žralok velice dobře rozeznává barvy i tvary.

Zapomeňte cviky, které jste se naučili v hodinách gymnastiky, tlučte nemilosrdně, ale přesněji než do míče při volejbalu.

Braňte se, když se k Vám žralok blíží, použijte to co máte při ruce.

Ženy a dívky se ubrání nejlépe kužely, muži pak činkami nebo šídlem. Udeřte žraloka několikrát pěstí do očí nebo do žaber. Nos neboli čumák žraloka není tak citlivý, jak se všeobecně říká!

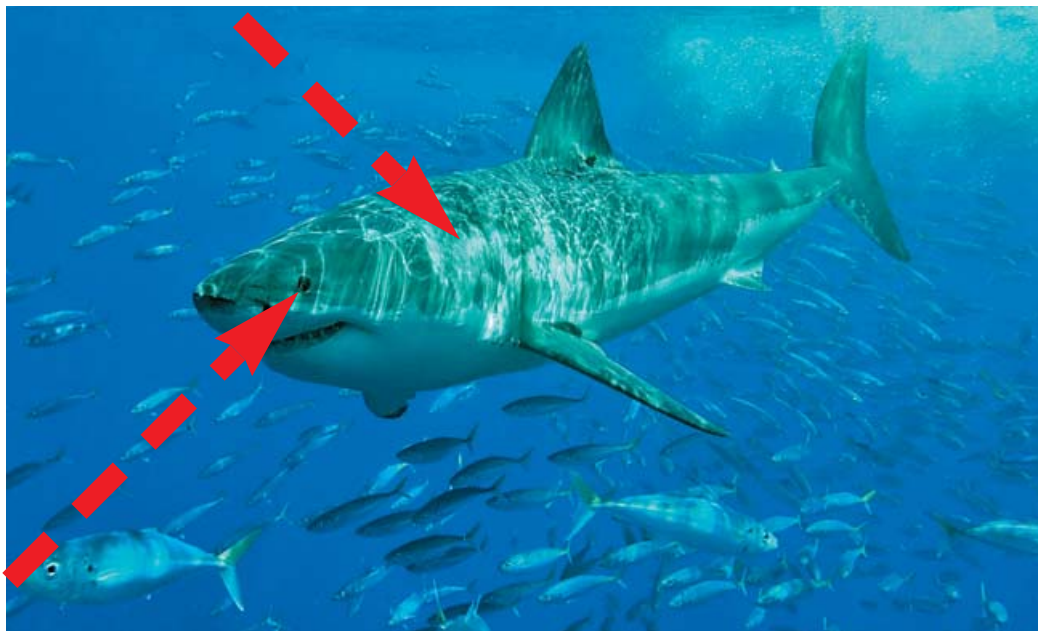
Žraloci obvykle pokračují v útoku, jen pokud mají výhodu. Když žraloka přesvědčíte, že jste členy sokolské jednoty, zvýšíte si šanci na přežití, dáváte mu jasně najevo, že nejste bezbranní.

Žralok je spíše zvědavý než nebezpečný a pravděpodobně poplave dál a nechá Vás. Mějte však na paměti, že včely a vosy jsou každoročně příčinou většího počtu úmrtí.

Žralok nejdříve krouží kolem Vás, než doopravdy zaútočí. Žralok, který je velký zhruba 180 cm (metr osmdesát), je již potencionální hrozbou.

Před vstupem do vody doporučujeme zopakovat si obrázek žraloka lidožravého (*Carcharodon carcharis*) a žraloka tygrovaného (*Galeocerdo cuvieri*).

**V příštím čísle:
Jak porodit v taxíku!
Pro seniory
připravujeme:
Jak se neztratit.**

Rozloučení s generálním konzulem v Mnichově

Karlem Borůvkou
a jeho ženou Alenou

Oběma milým přátelům přejeme v jejich diplomatickém, politickém i rodinném životě v Praze zasloužený oddech od našich mnichovských, na sokolská přání prodlužovaných oficiálních let, uskutečnění plánů a cílů a slovy našeho pana faráře Slávka – i Boží požehnání. Činná léta přátelství, spolupráce i tancovaček jsou uložena v našich vzpomínkách i na fotografiích v našich sokolských památkách, i té dnešní, poslední: 16. července 2009.

všední den: pondělí

Když někdo chodí pozdě

Začínáme u kostela

Rozpočítáno

Sokol Cup 2009

Letošní, již pátý ročník volejbalového turnaje Sokol Cup München se od svých předchůdců lišil ve dvou základních věcech. První změnou bylo místo konání turnaje – halu v Lindwurmstraße jsme vyměnili za podobnou na Marsplatzu, také též výhodně položenou nedaleko Theresienwiese (dějiště pivních slavností Oktoberfest). Z nových prostor jsme měli zpočátku trochu strach, protože to znamenalo určitou nejistotu, improvizaci, všechno si znovu nejprve „osahat“, navíc se k tomu na poslední chvíli přidružily problémy se zajištěním občerstvení, ale nakonec jsme všechno dobře zvládli. Dokonce se ukázalo, že nová hala byla lepší než ta dřívější, protože jsme tu mohli naše občerstvení umístit na horním ochozu, odkud měli konzumenti pěkný výhled na hrající mužstva, případně mohli vyjít ven, posadit se k zahradním stolkům a posilnit se na další boje v paprscích hřejivého podzimního sluníčka. Druhou změnu si vynutily špatné zkušenosti z minulého roku, kdy se kvůli nabitému hernímu plánu v sobotu hrálo až do pozdního večera. Omezili jsme počet startujících družstev z 18 na 15, a tím

i zredukovali velikost tří základních skupin, v nichž se hraje systémem „každý s každým“. Takto zkrácenou herní dobu prvního turnajového dne mohli účastníci využít k večerní návštěvě Oktoberfestu a i organizátoři si mohli před další službou v neděli trochu oddechnout.

Ale nepředbíhejme. Nejdříve tu máme sobotní ráno a slavnostní zahájení, kterého se zúčastnil i Ivo Losman, český konzul v Mnichově. Náš český farář, Slávek Švehla, tentokrát turnaji požehnat nemohl, protože byl zrovna ten den na cestě do Říma. Po uvítacích proslověch a organizačních pokynech jsme na stěnu tělocvičny vyvěsili herní plány základních skupin

a po krátkém rozcvičení odpískali rozhodčí zahájení prvních zápasů. Situaci nám trochu zkomplikovali Mustangové z Prahy, kteří se na poslední chvíli z turnaje omluvili, a proto jsme museli v již hotovém herním plánu i v rozpisu rozhodčích poněkud improvizovat. Neradostnou událostí bylo i zranění jednoho hráče z družstva Vokurky Praha, jemuž se již při rozcvičování na první zápas bolestivě připomněl meniskus v koleně. Když se jeho stav nelepšil, byla povolána „VIP záchranářská eskorta“ (ve složení: starosta naší jednoty a autor těchto řádků), která dopra-

Pořadí	Družstvo	Jednota
1	FC Vyprahlo	Sokol Podolí
2	Dynamo Helsinki	Sokol Brno Židenice
3	Sokol Mělník I	TJ Sokol na Mělníce
4	Vokurky Praha	Vokurky Praha
5	TJ Sokol Svinov B	Sokol Svinov
6	Sokol Jinonice	Sokol Jinonice
7	Veteráni Jinonice	Sokol Jinonice
8	Sokol Šilheřovice	Sokol Šilheřovice
9	Sokol Mělník II	TJ Sokol na Mělníce
10	Volleyclub_EU	Sokol Bratislava
11	Sokol Smíchov II	Sokol Smíchov II
12	Sokol Mnichov	TV Sokol München
13	Burčáci Zábřeh	Sokol Zábřeh
14	Žabky a žabáci	Sokol Říčany a Radošovice

FC Vyprahlo

Sokol Mělník

vila postiženého do nemocnice ve Schwabingu, tam s ním absolvovala dlouhé čekání na vyšetření a potom s obdrženými berlemi znovu dopravila zpět do tělocvičny, aby zde mohl svůj tým povzbuzovat aspoň z lavičky. Zbytek dne již proběhl bez dalších mimořádných událostí a jen ve znamení klidně plynoucí „nepřímé úměry“ – zatímco se herní plán postupně naplňoval novými výsledky, úměrně se naopak vyprazdňoval obrovský hrnec s gulášem.

V nedělních zápasech na sebe narazily týmy se stejným umístěním v jednotlivých základních skupinách, takže vzájemné boje byly velmi vyrovnané. Naše reprezentační družstvo se podle očekávání dostalo do skupiny poslední, v níž jsme se o pořadí na chvostu konečné tabulky měli utkat s Burčáky ze Zábřehu a Žabkami a žabáky z Říčan. Všechny tři duely byly velmi dramatické, a poněvadž každé družstvo jeden vyhrálo a jeden prohrálo, rozhodova nakonec rozdíl skóre. Díky tomu, že jsme se Zábřehem vybojovali ještě třetí, rozhodující set, který jsme drtivě vyhráli 15 : 1, tak jsme i přes závěrečnou prohru s našimi tradičními rivaly z Říčan tuto „finálovou skupinu posledních“ vyhráli a skončili tak na celkové 12. místě. Ale ani na druhém konci tabulky, na němž se rozhodovalo o medailích, nebyla situace vůbec jednoznačná. Poté, co v prvním zápase brněnské Dynamo Helsinki porazilo Mělník I, všechno nasvědčovalo tomu, že druhý zápas této skupiny, v němž

vítězné družstvo z prvního zápasu narazilo na loňského obhájce titulu FC Vyprahlo, bude již předčasným finálem. Hráči FC Vyprahlo sice rozhodli tento zápas ve třetím setu ve svůj prospěch, ale v posledním utkání s Mělníkem zaváhali a prohráli s ním první set. Už to tedy pomalu začalo vypadat, že o letošním vítězi turnaje bude muset složitě rozhodovat kalkulačka, ale nakonec se velký favorit vzchopil a výhrou obou setů své loňské prvenství jednoznačně obhájil.

A tím tu už byl i závěr celého turnaje. Nejdříve nezbytné pózování pro objektivy fotoaparátů, aby si člověk i po čase mohl připomenout tu neopakovatelnou atmosféru, a potom slavnostní vyhlášení výsledků a předávání cen. Každé družstvo dostalo diplom a džbánek s plechovkou „oktoberfestového“ piva, hráči z vítězných

družstev k tomu ještě slušivé „kšiltovky“ s logem mnichovské jednoty a medailisté samozřejmě i poháry. A kromě věcných cen si snad každý účastník mnichovského turnaje odnesl i hodně krásných zážitků, což je určitě odměnou nejcennější. Vítěz 5. ročníku Sokol Cup München:

FC Vyprahlo Praha.

Po závěrečném nástupu se začali všichni účastníci rozjíždět do svých domovů, jen my domácí jsme se na „místě činu“ ještě zdrželi, protože jsme museli uklidit tělocvičnu a sbalit a odvézt všechny věci, které jsme před turnajem do haly navozili. Když už bylo všechno naloženo, tak jsme si na chvíli sedli venku před halou, otevřeli pár zbylých „lahváčků“ a v klidu zapadajícího slunce jsme se dali do uvolněného a bezstarostného hovoru. Všem nám bylo jasné, že máme 5. ročník našeho Sokol Cupu úspěšně za sebou.

Velký dík organizátorům i všem pomocníkům, kteří se o to zasloužili!

Návštěva Tyršova domu a Slavína

Jenda Trunčík se chystá do sokolského důchodu.

Po loňském Liberci bylo cílem letošního sokolského výletu naše hlavní město. Do „dušičkové“ Prahy jsme se vydali proto, abychom zde v neděli 1. 11. 2009 v rámci tematického programu Po sokolských stopách navštívili dvě významné lokality – Tyršův dům a Slavín.

Nejdříve jsme si prohlédli Tyršův dům, sídlo České obce sokolské. Historickým Michnovým palácem i přilehlými domy (včetně sokolské tělocvičny z roku 1925, bazénu, ubytovny a divadla Čertovka) nás jako „pan domácí“ provedl bratr Bartůněk, starosta župy Podbělohorské. Velmi zajímavě nám povyprávěl o historii celého objektu, a dokonce nás vzal i na střešku tělocvičny, odkud byl krásný výhled na Hradčany, Petřín a celou Malou Stranu.

Po dvouhodinové prohlídce nám již pěkně vyhládlo, a tak jsme zašli na společný oběd do stylové restaurace Rytířský sál, která se nachází taktéž v areálu Tyršova domu.

Po obědě jsme se přesunuli na místo posledního odpočinku velikánů českého národa – na vyšehradský hřbitov Slavín. Zde jsme se sešli u hrobky, o níž věříme, že zůstane ještě dlouho prázdná, protože její náhrobní kámen zdobí jméno a nezaměnitelný pařízek s kytičkou našeho bratra Ivana Steigera.

Naši „dušičkovou“ výpravu jsme zakončili kávou a dobrými zákusky v pražském „minidomečku“ našeho bratra Tomáše Hinšta.

Jaroslav Verner

* 16. 12. 1927
† 8. 3. 2009

Rozloučení s bratrem Václavem Tůmou

Milý Václave,
loučíme se s tebou a vzpomínáme na ty krásné chvíle, které jsme spolu prožili. Dr. Ing. Václav Tůma, Pražák křtěný Vltavou v roce 1927.

Po vystudování vysoké školy studoval dál – a stal se kandidátem věd. Jeho specializací bylo sušení. Svou vysokou odbornost uplatnil také v Německu, kam odešel s manželkou Martou po okupaci naší vlasti armádami tzv. spřátelených států.

V Mnichově u firmy Krauss-Maffei vyvíjel a zprovožňoval průmyslová sušící zařízení.

Pomáhal sušit kávu v Brazílii, bylinky a mléko ve Francii, zeleninu ve Španělsku.

Byl uznávaným odborníkem ve svém oboru.

My, sokolové, jsme ho znali spíše jako vodáka, lyžaře, vysokohorského turistu.

Když jsme pořádali závody v běhu na lyžích, nikdy nechyběl na žádných sokolských přeborech. Dokonce běhal i tak věhlasné závody, jako je Koenig-Ludwig-Lauf.

Václavovou velikou vášní bylo vodáctví. Se svým kajakem sjel skoro všechny řeky jak v České republice, tak v Bavorsku. Kajak i pádlo odložil až v pokročilém věku.

Jeho obětavost a nezištnost jsme ocenili i při volejbalových turnajích, které naše jednota každým rokem pořádá. Pomáhal, kde se dalo. Všichni si dobře pamatují, jak obětavě krájel cibuli do guláše. Pomáhal nám tak nasytit a uspokojit nemalé množství hladových volejbalistek a volejbalistů. Byl i organizátorem několika kulturně poznávacích výletů. Byly vždy perfektně připraveny. Oplýval bohatými historickými vědomostmi. Například jsme se od něho dozvěděli, že i čeští králové měli v Bavorsku své hrady, v nichž nocovali při svých cestách do Norimberka, kde se účastnili říšského sněmu. Při výletu na Šumavu, který také organizoval, nás zavedl do historických skláren a udělal i přednášku o Švarcenberském kanálu. Ten jsme si pochopitelně prohlédli. Tímto kanálem se plavilo dříví z Šumavy až do Vídně.

Jeho koníčkem byla heraldika. Nejen, že znal skoro všechny erby, ale dovedl nám názorně vysvětlit, co který znak znamená a jaké postavení měl majitel tohoto erbu ve společnosti.

Dovoluji si tvrdit, že dr. ing. Václav Tůma byl platným členem naší společnosti. Byl skromný. Jeho slovo mělo váhu. Mluvil vždy pravdu. Co slíbil, to udělal.

Milý Václave, dovol, abych jménem Sokola i celé krajanské obce se s tebou rozloučil.

Odpočívej v pokoji...

Nekrolog přednesený naším starostou Janem Trunčíkem na pohřbu bratra Václava Tůmy dne 12. 3. 2009

Rozloučení se sestrou Martou Tůmovou

Milá Marto,
loučíme se s tebou a vzpomínáme na ty krásné chvíle, které jsme spolu prožili. Dr. Marta Tůmová, chemička, absolventka Karlovy univerzity – v Praze před 76 lety křtěna Vltavou.

Marta odešla se svým manželem v šedesátémém roce z Československa do Německa po okupaci naší země vojsky Varšavské smlouvy. Počátky emigrace Marty byly v Kolíně nad Rýnem, posléze se přestěhovala do Mnichova, kde vypracovávala rešerže chemických substancí a léků pro profesory Mnichovské univerzity. V té době se také zapojila do krajan-ského dění, do Sokola.

Ve funkci vzdělavatelky redigovala a vydávala několik čísel našeho časopisu Sokolík. Byla zapálenou turistkou – a nemnohé horské túry pro nás vypracovala a také je vedla. Její velikou vášní byly zimní sporty, jmenovitě běh na lyžích. Za sněhem jezdila i do severovýchodních krajů – do Skandinávie. Ze závodů, kterých se zúčastnila, si odnesla nejednu medaili. Jejím koníčkem byla botanika. Věděla vše o květinách, bylinkách a jejich uplatnění v praxi.

V tomto oboru nám všem byla rádkyní. Před devíti měsíci jsme se loučili s tvým manželem. Dnes truchlíme nad tvým odchodem.

Milá Marto, dovol, abych jménem Sokola i celé krajan-ské obce se s tebou rozloučil. Odpočívej v pokoji...

*Nekrolog přednesený naším starostou
Janem Trunčíkem na pohřbu sestry
Marty Tůmové dne 30. 11. 2009*

* 22. 3. 1933
† 14. 11. 2009

Mikulášská zábava 2009

Mikulášská nadílka pro děti a mikulášská taneční zábava pro dospělé se staly neodmyslitelnou součástí našeho sokolského roku a vhodnou příležitostí se v předvánočním čase setkat jinak a jinak než při sportu v tělocvičně. Poněvadž se obě naše mikulášské akce staly opravdovou tradicí, navazujeme v nich na to, co se v minulých letech osvědčilo, a tudíž probíhají v podobném duchu a mnohé z toho, co bylo na tomto místě o nich napsáno, by se dalo bez velkých změn použít i letos. Přesto se letošní ročník, který připadl na sobotu 5. 12. 2009, vyznačoval oproti tomu loňskému několika změnami:

- Odpolední mikulášská nadílka pro děti se zase vrátila do Českého centra a kromě Sokola, Českého centra a České katolické misie se na ní velkou měrou podílela i Česká škola bez hranic.

- Poněvadž jsem o Mikuláši referoval již tři roky po sobě, hrozilo určité vyschnutí inspirace, a proto jsem kromě tohoto úvodu přenechal sepsání letošního článku neopotřebovaným spisovatelským brkům – své dojmy z odpolední nadílky božsky zaznamenal samotný anděl (Martina Korcánová) a večerní zábavu se nám tentokrát pokusil přiblížit jeden pozorovatel z venku...

Mikulášská nadílka

Doslova dětí jako smetí se 5. prosince sešlo v Českém centru. Od těch úplně malinkých až po školáky. Některé přišly s rodiči, jiné se svými učitelkami z české školy a všechny se nemohly dočkat, až dorazí Mikuláš.

Děti měly připravený program, pan farář přinesl kytaru a zpěvem s celým sálem pomohl zvládnout dětské napětí. Mikuláš rozdával balíčky, pochválil, a kde bylo třeba, dokonce zlehka pokáral.

Sokolský Mikuláš má už tradici a těší se u dětí velké oblibě. Obzvláště poté, co s sebou jednou přivedl čerta, jsou děti vždy, když ho vidí přicházet pouze v doprovodu neškodného anděla, velmi šťastné...

Celou akci pozorně sledoval, velmi si jí užíval a posléze zaznamenal: anděl

Mikulášská zábava

Mikuláš – co to je za pojem?

- Odborník okamžitě ví, přeci sv. Mikuláš, biskup z Myry v Lykii, který proslul štědrostí k potřebným.
- Tvrdě zaneprázdněný človíček také ví. Zase budou běhat po městě otravné v převleku.
- Námořníci, obchodníci, právníci či studenti, ti také ví, aha, náš patron.
- Rodičové jsou také znalí. Bodejť ne, už dobře 14 dní před 6. prosincem svoje nezbedné dětičky straší čertem a v duchu si myslí, že by nebylo od věci, kdyby si alespoň na týden čertík nezvedené dítě vypůjčil.
- A dětičky? Ty už zase pro změnu 14 dní před oním datem přemýšlí, co dobrého bude v nadílce. Některé ji dostanou do punčochy nebo do boty, některé ji mají za oknem, no a některé si ji hrdinně vyzvednou přímo od Mikuláše.
- A sokolové v Mnichově? Tak ti si uspořádali 5. 12. 2009 Mikulášskou zábavu. A byla prima. Díky v podobě fotogalerie na webových stránkách nejde zpochybnit. A kdyby někdo nevěřil? Nejde to!

Večerní taneční zábavy se poprvé zúčastnila nová ředitelka Českého centra, paní Zuzana Jürgens.

Sám Mikuláš byl přistižen, jak svírá v objetí nejednu tanečnici. Výborná kapela Combo 78 z Memmingenu, která má v repertoáru písničky české i světové tvorby, získala na ten večer na chvíli novou zpěvačku Janku. Ani pan farář se nedal zahanbit a české i moravské písničky v jeho podání musely potěšit i ty, kteří tvrdí, že nevědí, co to je hudební sluch. A Jarda Verner lákal zimu na poetické básně. No a to bychom nepocházeli ze zemí slovanských, aby nechyběly dobroty, na které jsme zvyklí.

A tak si ten večer užívali nejen dlouhodobí členové Sokola a jejich přátelé, ale i nová mladá generace Sokola, která byla také zastoupena. Někteří se zúčastnili poprvé, ale protože veselá taneční zábava vydržela až do jedné hodiny v noci, určitě tady nebyli naposledy.

Oslava na Velehradě

13. 12. 2009

I mnichovští sokoláci se těší z desetiletého jubilea působení našeho pana faráře Slávka Švehly v našich duších. Přejeme mu, ať se mu vede i nadále zneklidňovat a vířit spirit našich řad, posilovat naši Víru a sloužit Pánu Bohu. Připíjíme mu bratrsky na zdraví pivem z papežova rodiště.

Karolínka

Karolínka, zatím naše nejmladší sokolička (*16. 12. 2009)

Blahopřejeme šťastným rodičům, Katce Shejbalové a Martinu Jelínkovi, a těšíme se na setkání v tělocvičně.

všední den: pondělí

Taková valná hromada je vlastně velmi důležitá schůze

Asi proto se koná jen jednou za dva roky. Hodnotí se, plánuje se, starý výbor odstupuje a volí se nový – a když se splní plán programu, přijde řada na párky, kterých bylo letos dosyta.

Poprvé jsme zasedali v nových prostorách velehradského sálu České katolické mise a pan farář Švehla neboli bratr Slávek měl důvod k radosti. Pochlubil se mnoha novými místnostmi, komůrkami, kuchyní i tanečním sálem v přízemí jakož i možností parkování a náš konzul pan Ivo

Losman se nestačil divit. Tohle pro veřejnost na konzulátě není. Zato mají terasu se zahradou. Přišlo nás na schůzi hodně, vlastně všichni, co chodíme do cvičení, a po chvíli ticha a vzpomínce na zesulé sestry a bratry v minulém roce se rozjel obvyklý program, kontrola posledního zápisu, zprávy jednotlivých činovníků. Hlavní revizorka Jarka Unger prohlédla účetnictví a zkontrolovala stav pokladny. Její O.K. a zpráva bratra Verner, čilého pokladníka a výběrčího o stavu hotovosti, daly naději tomuto časopisu, že spatří světlo světa ještě před cestou do Oetzu. Pan konzul Ivo Losman se sám a bez vyzvání přihlásil ke slovu a přislíbil nám dotaci MZV ČR na rok 2010. Náčelnice sestra Eva Steiger vyprovodila našeho dlouholetého starostu Jana Trunčíka do sokolské výslužby: „Chtěla bych ti za nás všechny, za celou sokolskou jednotu, projevít dík za všechno, cos pro

Zápis převzala nová sokolice Jana Hutníková a přispěla tak k potěšující skutečnosti, že zápis „bol napísaný po slovensky“, jazykem, kterému jsme odvykli, ale který nám náhle připadl samozřejmý a blízký jako už půl tuctu našich slovenských cvičenců, sester a bratrů.

nás vykonal. V případě, že bych zde chtěla vyčíslit všechny skutky, museli bychom tu sedět do rána. Tak jenom stručně: Jendo, tak nějak po tvém ti demokraticky vzdáváme díky a nazdar! – Všichni třikrát zdar, zdar, zdar!“

Bez dojetí i veselí se neobešlo předání malého dárku, keramického sokola, památku na XI. všesokolský slet, na kterém Jenda coby ještě dítě odvážně cvičil.

I Zdeněk Hanzl poděkoval Jendovi za podporu a za reprezentaci jednoty v zahra-

ničí i v Zahraniční obci sokolské, jejíž byl dva roky starostou, poděkoval našimi jmény i jeho ženě, sestře Alence, která si s ním dosyta užila.

Sluší se dodat, že i členové výboru se pochválili za celoroční práci v tomto pořadí: Jiří Hofman, Ivan Steiger a Alena Hardenberg.

Standa Hluchník, náš náčelník, připomněl úspěch našeho volejbalového turnaje Sokol Cup München 2009, organizátoři i pomocníci si vzájemně poděkovali. Místostarosta Zdeněk Hanzl přednesl

zprávu o naší celoroční činnosti, o níž se nejlépe dovíte na předcházejících stránkách i z obrázků dokumentujících naši pravidelnou „poezii všedního pondělí“ s míčem i s cvičitelkou Miss Aerobic Italia.

Nezamlčme volbu nového výboru, proběhla hladce jako málokdy, námitkové struk-

tury byly ze schůze omluveny. Do funkce čestného starosty byl na doživotí navržen Jan Trunčík. Z funkce nevyplývají práva ani povinnosti. Přesto nás ještě pozval na tradiční opékání „starostova čuníka“, známého čtenářům přinejmenším z obrázků posledních čísel našeho Sokolíka.

Projednali jsme budoucí plány, setkání v Oetzu, jehož jsme letos organizátoři, vážné ohrožení letošního volejbalového turnaje Sokol Cup München 2010 a řadu společných akcí, které nechť zůstanou dílem překvapením.

Lze prozradit jen, že se chystáme společně navštívit jedno významné divadelní představení v Praze, že se vypravíme do muzea historických hraček, snad i do Trenčína a že bude na letošní mikulášské nový anděl.

Ivan Steiger

Nuže náš nový výbor

Starosta:	Hanzl Zdeněk
Konatel':	Hofman Jiří
Pokladník:	Verner Jaroslav
Náčelník:	Hluchník Stanislav
Náčelníčka:	Steiger Eva
Vzdelávateľ:	Steiger Ivan
Zapisovateľka:	Hutníková Jana
Matrikárka:	Hardenberg Alena
Revízorka:	Unger Jaroslava
Člen výboru:	Beneš Vladimír
Čestný starosta:	Trunčík Jan

SOKOLÍK zpravodaj a památník TV Sokola Mnichov

P.O. Box 830928, 81709 München, www.sokol-muenchen.de

Šéfredaktor a realizace: Ivan Steiger

Fotografie: archiv jednoty

Redakce: Jaroslav Verner, Eva Steiger, Jiří Hofman

Grafická úprava: Václav Kučera Typo+

© TV Sokol München 2010

gratulantí

NA PRAŽSKÉM HRADĚ
28. ŘÍJNA 2009

